שטר שאין פודין בו הקדשות. אם כתב לגזבר שטר על מעות פדיון הקדש אין הקדישו פדוי דצעינן ונתן הכסף וקם לון: **הלי שטרא לחוד והלי שטרא לחוד.** זה כותב לזון כיסה וזה מפורש לזון יליפה: **הלי כספא לחוד.** כשהוא נותנו מפרש על מנת מה הוא נותנו: **חד הוא.** אינו נזכר בתוכו אם לזוליף אם להכניס: **הלי בגירושין וממעט קידושין.** בתמיה: **ולר' יוסי הגלילי דמפיק ליה להלי וכתב לדרשא אחרינא.** בפ"ב דגיטין (דף כט.): **לדבר הכורת.** שיהא הספר מבדילן ולא שיהא בו תנאי המוגבל: **אין זה בריסום.** שכל ימיה היא נמוגדת בו לקיים תנאי זה מחמתו: **הרי זה בריסום.** לפלוג מיד דהיא תקיים תנאו ותלך שפעמר דבריס הלזו לצא לידי הבדלה: **מכרת בריסום.** דהוה מלי למיכתב ספר כרת דמשמע ספר כורתה והך דרשא מהריתי מייתורא דלישנא: **חדא מחדא לא אתיא חדא.** כי קשיא ליה הלי תנא דלעיל דפריך בכולהו והלא דין הוא והדר תלא מהו מדינא ומקריא קרא למה לי קרא בכולהו נמי דמדא מחדא לא אתיא חדא דרשא פירוש לההוא דרשא דהתם דמיבעי להו לדרשא דהכא: **שכן ישנן בעל כרחה.** פי' בקונטרס היא ביאה שטר בגרושין כסף בהמה העבריה וקשה לרבינו תם אם זה משוב בעל כרחה אם הוא בעל כרחה מ"ב מאי קאמר רב הונא לקמיה בכסף בהמות מיהא לא מצכחן בעל כרחה מ"ב כיון דהוי במקום הוא קאי[ב] אין זה משוב בע"כ כיון שהוא מדעתו אל הב ומ"ש מ"ב היכי קאמר כסף נמי מיתא בהמה העבריה בע"כ הרי הב מוכיח מדעתו[ג] וי"ל דהכי פריך כסף מיתא בהמה בע"כ כגון שהמדון מייעד את העבריה בכסף מקנתה בע"כ של הב ובע"כ של הא ליתא דלמא בעל כרחה ובכי האי גוונא שמייעד הוי חישות מלוגה אלא שצריך לעשות מלוגה אלא שצריך להודיעה שלשם קידושין מייעדה ומ"ג דאמר לקמן בחישות מיהא לא מצכחנא ובכי האי גוונא שמייעד הוי חישות מ"מ בתמיהה לא בא הכסף בגטיל חישות[ד] ויש מיישבים פי' הקונטרס דודאי זה אמה העבריה שאוב הוא לה ואם היתה בת דעת היתה מתרעית[ה] ולא מחיב בת דעת היתה מתרעית מאל קידושי קטנה ללו אוב הוא לה כמו מכירה וסופה עומדת ליגשא[ו] א